

ROSTRUCHANIK (1) *sb m*

rostruchanik, [roztuchanik].

o oraz a *jasne*.

sg [*N* roztuchanik.] ◇ *G* rostruchanika. ◇ [*A* rostruchanik. ◇ *pl G* roztuchanik(o)w.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów): roztruchanik.

Dem. od „rostruchan”: á znałem iednego co z rostruchániká (iż raz łniego wypił fyrop) żadną miarą pić nie mógł *Górndworz H7*; [pierścionek z turkuskiem złoty, 12 roztuchaników srebrnych ze dwiema deklkami, ważą 8 grzywien i półpięta skojca *InwMieszcz 1567 nr 133*; Srebro pana Jakuba Kostrzewy w zastawie we stu zł, [...] pasek biały, 3 łyżki białe, roztuchanik biały, łańcuszek złoty z serduszkim *InwMieszcz 1597 nr 301, 1570 nr 162 [2 r.]*; możem téy decoctiéy wziąć w piękny garnek, álbo w śrébrny rostruchánik, y przydawszy kwiécia rozmárynowégo, lawandrowégo, fiołków, róžéy, máiorány, [...] na węglu przezdymnem pószród izby wárzyć, tedy párę pięknie wonną uczyni *OczkoPrzymiot 76*].

Synonimy cf [ROSTRUCHANEK]

AĆ